Ave emocije

Autor Administrator

Ave emocije...

Andrija Tunjiæ, Vijenac

(...)Tko dakle može odoljeti
emocijama kada nam ih serviraju umjesto hrane, umjesto plaæa, umjesto
dostojanstva, umjesto ponosa? Kad nam se sve spomenuto uskraæuje, a uskraæuje
se svakodnevno, onda su nam emocije jedino što je još ostalo. Ave emocije...

Euforija i depresija
roditeljice su emocija, za koje se misli da su manje vrijedne od razuma. Tako
smo prošli tjedan svjedoèili nekolicini euforija i depresija. Prvo mjesto
euforija pripalo je jednako inauguraciji predsjednika Sjedinjenih Država,
Baracka Huseina Obame i pobjedama hrvatske rukometne reprezentacije na
Svjetskom prvenstvu, a depresija problem granice sa Slovenijom i recesiji.

„Zapaljivosti“ emocija
osobito je svjesna Vlast zato u emocijama vidi suparnika svojoj pragmatiènosti,
osim ako ih sama ne potièe. Eto, naši se politièari zaklinju da Hrvatska ulazak
u Europsku Uniju neæe kupovati hrvatskim teritorijem. Dobro je, ako bude tako.
No obeæanja i zaklinjanja politièara malokad su donijela što dobra osim što su
pobudila emocije, zbog kojih æe narod neko vrijeme zaboraviti što se ispod žita
sprema. Kad je gotovo, veæ je kasno.

Emocijama poèinju ne samo
slavlja i uspjesi nego i osvajaèki, agresivni ratovi. Toga se mnogi od nas
sjeæaju kada je pripreman srpski ratni pohod na sve one koji su se i verbalno
usprotivili velikosrpskim pretenzijama.

Zašto ovo spominjem? Pa
zato što smo veæ dugo u ratu sa Slovenijom. Kao što rekoh sve prvo poène
emocijama. Ne daj bože da zagovaram rat, ne želim da tako i pomislite, samo
sebe i vas pitam može li se taj problem riješiti bez emocija i na zadovoljstvo
svih?

Sjetite se emocija: Zmage
Jelinèièa, Joška Jorasa, Dimitrija Rupela, Boruta Pahora, osobito sada otkad je
slovenski premijer. Posljednjih dana pridružili su im se slovenski partizanski
borci i mnogi drugi koji traže ratnu odštetu iz Drugoga svjetskog rata. To je

kao da hrvatski kupci slovenskih proizvoda traže njihovu dobit, zar ne?

Da je dogorjelo do nokata
potvrđuju i napisi po nekim hrvatskim novinama u kojima su na stranu Slovenije
stali i pojedini novinarski jugonostalgièari koji pišu, doduše kao kroz šalu,
kako Savudrijska vala i nije hrvatski nego jugoslavenski teritorij. Tako
piskaraju vjerojatno zbog emocija iz komunistièkih vremena kada je bilo odiozno
štititi hrvatske nacionalne interese.

Iako je predsjednik Mesiæ
veæ nekoliko puta izjavio kako je problem granice sa Slovenijom problem
Bruxellesa sve više mislim da je to rekao kako bi zadovoljio potrebu Hrvata za
emocijama. Nije to problem Bruxellesa, nego našega straha da istini pogledamo u
oèi. A to nam opet ne daju emocije u koje su zaglibili naši politièari koji
nemaju nikakve nacionalne ni državne strategije, osim strategije guranja glave
u pijesak.

S pijeskom su donedavna
nekako izlazili na kraj, ali sada, kada je od briselske administracije stigao
befel da nam taj problem mogu riješiti mirovni posrednici Ahtisaari i Badinter,
od emocija samo što ne prsnu. Od emocija i sam pozvizdim kad tako što èujem i
proèitam, jer znam da je taj dvojac mirovnjaka od raspada Jugoslavije krojio
kapu nekadašnjim jugoprostorima i da su njihova odijela uvijek pobuđivala
emocije.

No sve to našoj vlasti
kao da nije dosta. Jer, dok se narod veseli pobjedama naših rukometaša vlast, i
državna i lokalna, u zavjetrini emocija priprema zamke. Lokalna skida zastavu
države sudionice prvenstva jer se preko emocija želi iskupiti za sve što nije
uèinila, a državna priprema zakon kojim æe novinarima onemoguæiti tajne
informacije, koje æe jasno biti dostupne samo onima koji vlast budu hvalili.
Koji su bez osjeæaja za stvarnost koja na sve strane vrvi emocijama.

Tko dakle
može odoljeti emocijama kada nam ih serviraju umjesto hrane, umjesto plaæa,
umjesto dostojanstva, umjesto ponosa? Kad nam se sve spomenuto uskraæuje, a
uskraæuje se svakodnevno, onda su nam emocije jedino što je još ostalo. Ave
emocije...